

Skådespelare – Exempel 2

Ionescos Lektionen - ett samarbetsprojekt mellan Friteatern och Mittiprickteatern 1990 som jag initierade och drev från ax och sedan med Cleo Boman, Thomas Oredsson, Åsa Egnér och Eva Fänge fick till limpa.

"På teatern måste man överdriva enormt. Teater är våld – våldsamt komisk, våldsamt dramatiskt. Pjäsen utspelas i högt tempo med mycken humor och kärlek. Skådespelarnas entusiasm smittar av sig – det är en mycket välspelad pjäs. Och trots att handlingen ger uttryck för svartsyn är intrycket av pjäsen ändå att man sett en mycket bra komedi." Nya Kristinehamns-posten 901123. Margareta Dahlberg.

"En ond och underhållande dröm är det. Lättillgänglig och svårförståelig. Ensemble och regissör har själva lagt till ett galet och häftigt förspel till föreställningen: tre orediga föredrag om Ionesco, hållna på samma gång. Den attacken sitter som smäck." VLT 910211. Martin Hedén.

"Den svarta fars, som med stor bravur och i ett rasande tempo spelas upp inför våra ögon klär utan misskund av språket dess realistiska förankring. Vad betyder egentligen orden? Motsvarar de verkligheten? Men i än högre grad visar pjäsen på språket som maktmedel, som just genom sin betydelseglidning kan användas av den skicklige, med ohyggliga konsekvenser för den svagare. I och med detta blir lektionen ett svidande angrepp på demagogin, retoriken eller varför inte på diktaturen. I denna uppsättning bidrar JB's nyanserade spel väsentligt till uppsättningens kvalitet. Hans övergång från den skygge stammande individen i början till den hotfulla demonen med sin kniv i slutsekvenserna är imponerande, hans sceniska uttryck och plastik balanserar perfekt på knivseggen." Västerbottenskuriren 901126. Anders Pauser.

"Lektionen tillhör absurdismens främsta pjäsexempel och jag tycker att Thomas Oredsson lyckats bra med sin iscensättning. Resultatet har blivit en tät, suggestiv och väl sammanhållen föreställning." Östersundsposten 901026. LO Rindberg.

"Scenen är tom så när som på ett bord och ett skinande rött äpple. En ung flicka ska ta lektioner för en lärare. Åsa Egnér spelar mot JB. Hon är oskyldig, troskyldig, ett byte för det begränsande språket, som läraren behärskar och utnyttjar.

"Eleven: Man kan subtrahera två enheter från tre enheter, men kan man subtrahera två tvåor från tre treor? Eller två siffror från fyra tal? Eller tre tal från en enhet?
Läraren: Nej, det kan man inte.
Eleven: Varför inte? Läraren: För att man inte kan, lilla fröken."

Och åskådaren slås av tanken att språket verkligen är begränsat. Ett system är upprättat av människor för att göra det abstrakta konkret. Det blir komiskt, vansinnigt roligt för alla som någon gång suttit i en skolbänk." Jönköpingsposten 910301. Lotta Jansson.

"Tät regi i absurdismens klassiker. Möjligen är den extra märkbar pga textens ibland rena nonsensinnehåll. Stundtals när de samma komiska höjder som Bröderna Marx i dialogen." UNT 901115
Susanne Sigroth-Lambe

